

27. Jul. 1844

FAKTA

Dato:

27. Jul. 1844

Sidetæl:

Dagbog B, side 113

Dagbogens placering:

Den kgl. Kobberstiksamlng, inv.nr.
KKS14024

Generelle kommentarer:

Dette notat efterfølger en lakune i dagbogen, idet der er udsåret et antal sider. Siderne 109-112 udgøres af et senere indskudt blad, hvorpå Karl Madsen har redegjort for det formodede indhold af de manglende sider, der – i følge Lundbyes rejsealmanak bagerst i hæftet – indeholdt dagbogsoptegnelser dateret 5. og 7. juni 1844. Disse optegnelser omhandlede Lundbyes mislykkede frieri til Margrethe Bauditz den 2. juni, på hvilket Lundbye modtog afslag 4. juni, hvorefter han forlod hovedstaden for en tid. Den 7. juni ankom han til Brorfelde, hvorfra han senere tog videre til Kragerup, Vallekilde og endelige i midten af juli til Vognserup.

Trykt udgave:

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 229

TRANSSKRIFTION

Vognstrup 27 July 44

Nu er jeg da, hvad man kalder: fri – Friheden er jo en Lykke, men jeg er dog ikke lykkelig; hvor gjerne skulde jeg have baaret de Baand, som Enhver villigt paalægger sig, hvor yndigt skulde det Liv have været, naar vor Kjærlighed udfoldede sig og skabte Glæde, jeg aldrig har smagt. Det er forbi, og for mig, som om dette Haab var qvalt for stedse. Ogsaa jeg havde mangen Leilighed til at blive forelsket, jeg har holdt mig fri derfor, thi jeg turde Intet bygge derpaa. Naar jeg tænker efter, da er det egentlig dem, jeg fandt elskværdigst, som alt havde i en Mands Kjærlighed fundet Hvile; i deres Sind og Væsen var meest Harmoni; men en saadan [Pige] kunde jeg jo ikke attraae; hun, hvem jeg maatte løfte mine Øine til maatte jo have den Mangel, som Kjærlighedsønsket giver, føle det samme Savn, som jeg selv. Ved vor Forbindelse skulde hun uddannes til det hulde Væsen, hvorom jeg har drømt. Ligesom jeg ved hende skulde luttres og blive bedre. Det er anseet for galt af mig at tænke saa, jeg kan endnu ikke anderledes. Nu vil [jeg] da nyde min Frihed, min Armod. Ikke mere vil jeg tænke paa, hvad der er skeet, eller bekymre mig om, hvad Andre dømmes derom. Jeg er grusom viist tilbage til mig selv, der at finde Alt, nu vel! jeg vil leve for mig selv, blive Egoist og maaskee en grundig, fuldkommen – Pebersvend. –

Vagnstrup, 27 Juli 49

113

Nu er j, da, hvad man kaldes: fri — Friheden er jo en Lykke,
men j er dog ikke lykkelig; hvor gjerne stundt j have haaret
de Pænsel, som Eskeus villygt praeligger sig, hvor gjindigt skalt
ad Liv have været, naar vor Kjerlighed indfaldte sig og skalt
Gleden, j aldrig her smagt. Det er fort, og for mig, som
om det bleb var gælt for etid. Ogaa j have mangen
Lidighed til at blive forelsket, j har holdt mig fri derfor,
thi j turde best bygge der paa. Naar j tænker efter, da er
det egentligt som, j fandt alskændigt, som alt havde i en
Maade Kjerlighed fundet blide; i deres Sind og Væsen
var mest blidhed; men en saadan ^{Pige} Kvinde j jo ikke
attraa; thm, hvem j maatte lift mine Pine til maatte
j have den Mangel, som Kjerligheds ønsket j var, jels
det saer me Laan, som j selv. Med vor Forbindelse skulde
thm ind danne til det det vilde Væsen, hvorom j har
sagt. Ligesom j selv kunde skulde luttas og blive helad.
Det er ansæet for gælt af mig at tænke saa, j kan end
en ikke anderledes. Nu vil da sigt om en Frihed, min
Armod. Me mere vil j tænke paa, hvad der er sket, eller
betjæne mig om, hvad Anden demmer desom. J er
gnsom vist tilkæde til mig selv, saa at finde Alt;
som vil! j vil leve for mig selv, blive Egnet og
maaskee en gærdig, fiddkommen — Pedersvold.